

Čo po spovedi?

Je čas pokánia, čas svätých spovedí a teda aj silných rozhodnutí „navždy skoncovať s hriechom“. Každá opravdivá ľútosť, každá žiadosť o odpustenie, ak má byť splnená predpokladá túto našu túžbu – predsavzatie. O čo ide? Je to jednoduché. Máme sa rozhodnúť, a to čo najúprimnejšie a najneodvolateľnejšie, že sa už nedopustíme hriechu. Táto požiadavka nám môže pripadať niekedy veľmi ťažká, pre mnohých až neprekonateľná pre žiadanie a prijatie odpustenia. Nik z nás sa však nestane dokonalým zo dňa na deň. Tu rozhoduje nie naša predošlá úspešnosť ale úprimná, dobrá vôľa.

Keď sa na seba poriadne pozrieme, všimneme si, že okrem množstva hriechov, ktorých sa dopúšťame, je tu ešte ďalší, iný ako ostatné, pretože sme k nemu prístupnejší. Ide o hriech, s ktorým sme tajne späť aj ho vyznávame, ale chýba nám skutočná vôľa povedať mu „dosť!“. Zdá sa nám, že sa ho nikdy nemôžeme zbaviť, lebo v skutočnosti sa ho zbaviť nechceme, alebo aspoň nie hneď. Svätý Augustín vo Vyznaniach opisuje svoj boj so zmyselnosťou. Prosil Boha: „Daj mi čistotu a zdržanlivosť“. Ale akýsi tajomný hlas dodal - „nie hneď“. Až raz skríkol na seba samého: „Prečo zajtra, zajtra? Prečo nie teraz? Prečo by práve táto chvíľa nemala urobiť bodku za mojím hanebným životom?“ Stačilo vyriešiť ono „dosť!“ a cítiť sa slobodný. Hriech nás zotročuje, kým mu rozhodne nepoviem „dosť!“. Potom nad nami stratí prakticky všetku svoju moc.

„Čo máme presne urobiť?“ - pýtame sa. Vložme sa do Božej prítomnosti vo chvíli rozjímania, adorácie, alebo aj dnes, jednoducho pri modlitbe, a povedzme na kolenách svojmu Pánovi: „Pane, ty dobre vieš o mojej slabosti a viem o nej aj ja. Preto vkladám dôveru iba v tvoju milosť a vernosť a hovorím ti, že od tejto chvíle sa chcem vzdať tohto potešenia, tejto slobody, tohto priateľstva, tejto nevôle, tohto hriechu..., chcem prijať myšlienku, že odo dnes budem žiť bez neho. Medzi mnou a hriechom – tým hriechom, o ktorom vieš – je koniec. Hovorím mu: „Dosť!“ Pomôž mi svojím Duchom. Obnov vo mne ducha vytrvalosti a upevňuj moju ochotu a rozhodnutie. Veď hriech je to, čo ma veľmi ničí a zožiera.“ Vtedy mi hriech prestane „vládnuť“. Jednoducho preto, lebo už nechcem, aby mi

vládol, on totiž vládol práve prostredníctvom mojej vôle. Zdanlivo sa nič nezmenilo, ľudia, ktorí žijú v našom okolí, si môžu všimnúť, že máme tie isté chyby, ale pre Boha sa čosi zmenilo, lebo On vidí našu dobrú vôľu, vidí, že naša sloboda a rozhodnutie sa postavili na jeho stranu.

Musíme však trvať na jednom: je to rozhodnutie, ktoré sa musí vykonať hneď, inak sa vytratí. Ihneď sa musíme postaviť proti vášňam či hriešnemu zvyku a vyhlásiť im jednoznačné „nie“, inak nás vzápätí celkom premôžu. Istý kresťanský spisovateľ sa s nami podelil o bystrý postreh. Istému človeku Božie slovo ukázalo, že jeho hriechom je hráčska vášeň. Boh ho žiadal, aby mu obetoval práve ju, aby sa toho všetkého zriekol. (Príklad môžeme rozšíriť o ďalšie hriešne návyky, akými sú drogy, alkohol, nestriedmosť v jedení, zloba, faloš, pokrytectvo, či rôzne nedovolené vzťahy.) Onen človek uznal svoj hriech, že skutočne, nie je dobré to, čo robí a rozhodol sa zbaviť sa ho a vyhlásil: „Zložím slávnostný a svätý sľub, že už nikdy nebudem hrať: dnes večer to bude naposledy!“ Tento muž nič nevyriešil, stále bude hrať ako predtým. On by si mal prehovoriť sám k sebe takto: „Dobre, môžeš hrať po celý zvyšok života, ale nie dnes večer!“ Ak dodrží svoje predsavzatie a v ten večer nebude hrať, je zachránený, a pravdepodobne už nebude hrať ani po celý zvyšok svojho života. V prvom prípade si vášeň nepekne zahrála s hriešnikom, v druhom si naopak hriešnik nepekne zahrál s vášňou, pokoril ju.

Aby naše „dosť!“ bolo úprimné, musí sa týkať nielen hriechu, ale aj príležitosti naň. Ako nám bolo vždy odporúčané, musíme utekať pred príležitosťou k hriechu. Ak by sme pri nej zotrvali, akoby sme zotrvali pri samotnom hriechu. Príležitosť sa správa ako šelmy, ktoré korisť ochromia a zhyponotizujú, takže sa nedokáže pohnúť, aby ju potom mohli zožrať. Príležitosť v človeku prebúda zvláštne psychologické mechanizmy, dokáže „omráčiť – ochromiť“ ľudskú vôľu aj touto jednoduchou myšlienkou: „Ak tú príležitosť nevyužiješ, už sa nikdy nevráti, musel by si byť bláznom, aby si to nevyužil...“ Príležitosť strhne do hriechu toho, kto sa jej nevyhýba, ako závrat strhne do priepasti toho, kto chodí po jej okraji.

Mário Orbán

-R.: Bože, stvor vo mne srdce čisté.

1. Zmiluj sa, Bože, nado mnou pre svoje milosrdenstvo * a pre svoje veľké zľutovanie znič moju nepravosť.
2. Úplne zmy zo mňa moju vinu a očisť ma od hriechu.
— R.
3. Bože, stvor vo mne srdce čisté * a v mojom vnútri obnov ducha pevného.
4. Neodvrhuj ma spreď svojej tváre * a neodnímaj mi svojho ducha svätého.
— R.
5. Navráť mi radosť z tvojej spásy * a posilni ma duchom veľkej ochoty.
6. Poučím blúdiacich o tvojich cestách * a hriešnici sa k tebe obrátia.
— R.

Ešte si možno pamätáte obrazy z minulosti, na ktorých je namaľovaný rozsievач kráčajúci po pooranom poli pripravenom na siatie a širokým pohybom ruky rozhadzuje na zem pšeničné zrnká. Práca rozsievачa vyjadrovala zviditeľnenú a hlbokú pravdu o tom, ako je človek spojený so zemou. Keď to človek dokáže

využiť, ponúka mu zem svoju plodnosť a pomáha mu, aby si mohol pripravovať pokrm, budovať svoj život a robiť ho krajším.

Vskutku svet okolo nás je základom, na ktorom máme možnosť sa rozvíjať. Aj preto je zrozumiteľný Ježišov príklad o pšeničnom zrnku, ktoré má byť zasiate do zeme. Ak ho vezmeme medzi prsty, je maličké a ľahké v ňom uvidíme, čo všetko v sebe skrýva. Na to, aby prejavilo svoje vnútorné bohatstvo, ho musíme nechať padnúť do zeme, kde sa premení, lebo má v sebe ukrytú schopnosť vyklíčiť, vyrásť a priniesť úrodu. Po zomleťí sa z neho pripraví múka a životodarný chlieb. Ak by zrnko zostalo aké je, nenaplnilo by zmysel svojej existencie, lebo tu nie na to, aby navždy zatvrdlo, ale aby sa z neho stal pokrm pre život. Celý svet je stvorený tak, aby človeku pomáhal naplniť zmysel jeho existencie. Preto hneď na počiatku dostáva človek od Boha príkaz: „Plodte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju“ (Gn 1, 28). Do vnútra každého z nás je vložené bohatstvo lásky. Našou plodnosťou sú na prvom mieste skutky lásky, ktoré sú „vyklíčením“ toho najkrajšieho v nás. Lebo človek sa, žiaľ, môže rozhodnúť „zatvrdnúť“ a žiť len sám pre seba. Ak sa teda usiluje upevňovať a zabezpečovať si svoj život, ak nerozvinie vnútornú podstatu svojej existencie, ktorú do neho vložil sám Boh - Láska, stratí svoj život.

Ježišove slová o zachovaní si či strate života nechcú byť hrozbou ani strašením či vymáhaním si pozornosti. Sú opätovným pomáhajúcim Božím upozornením, že človek je človekom len do tej miery, do akej sa usiluje ponúknuť svoj život na budovanie nového sveta naplneného láskou.

Róbert Bezák

Úmysly Apoštolátu modlitby Apríl 2009

Všeobecný: Aby Pán požehnal prácu roľníkov bohatou úrodou a zvýšil vnímavosť bohatších voči hladu vo svete.

Misijný: Aby sa v oblastiach, kde sú podmienky chudobných, slabých, žien a detí najťažšie, kresťania stali znamením nádeje svojim odvážnym svedectvom lásky.

Úmysel KBS: Aby sme podľa príkladu svätého Pavla premáhali zlo vo svete.

Slnko na nebi ľudského spolunažívania dokážu zastrieť mraky nedôvery, hmla podozrievania a pretvárký, tmavá noc hnevu a nenávisťi.

Slnko z nášho života vyhánajú múry, ktoré ľudí rozdeľujú. Stavíme ich my sami. Sú to neviditeľné, hrozivé múry v našich domovoch, v najužšom rodinnom kruhu. Už nikdy nechceme vidieť a ani počuť tých, ktorí nás tak veľmi sklamali a zranili. No ten, kto nehľadá zmierenie, zostáva v temnote noci.

Zmierenie sa neraz javí ako nemožné. Vždy sú potrební dvaja, každé zmierenie musí vychádzať z oboch strán. Zmierenie si nemožno vynútiť. Zmierenie je treba zasívať, malé zrníčko umiernenia a zblíženia, ochoty pristúpiť na kompromis, dobrej vôle. Zmierenie musí rásť a zvyčajne potrebuje veľa času, ale ešte viac trpezlivosti.

***Na zmierenie sa nie je nikdy príliš neskoro,
pretože nikdy nie je príliš neskoro mať rád
a taktiež byť šťastným.***

Zmierenie: jediná ruka, ktorá trpezlivo odsúva tmavé mračná.

Zmierenie: prvé ranné zore, ktoré postupne vytlačajú noc.

Zmierenie: kľúč, ktorý otvára zamknuté dvere.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v týždni po 5.Pôstnej nedeli (B)

31.III. utorok

18.00 + Ondrej Podolský (1.výr.)

1.IV. streda

18.00 na úmysel

3.IV. piatok

18.00 + Rudolf Nemeč, manž.Margita dc.Helena a rodičia

4.IV. sobota

8.00 + Ladislav Vavrinčik, manž.Rozália, deti a nevesta

18.00 modlitba sv.Ruženca

Upratovanie kostola č.d. 28 – 51

5.IV. 6. Pôstna nedeľa (B)

8.00 + Arpád Zimán a manž.Bernardína

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

30.III. pondelok sv. Ján Klimak, opát

31.III. utorok sv.Benjamín, diakon, mučeník, sv.Balbína Rímska

1.IV. streda sv.Hugo, biskup

2.IV. štvrtok sv.František z Paoly, pustovník

3.IV. piatok sv.Richard, biskup – **Prvý piatok**

4.IV. sobota sv.Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi

Iba dnes -

Budem šťastný s vedomím, že som stvorený pre šťastie... nielen na druhom svete, ale už na tomto.

Na čo sme my ľudia stvorení? Odpoveď na túto otázku sme sa naučili zo starého katechizmu:

Boh nás stvoril pre večnú blaženosť. Aj v novom katechizme sa ponúkajú odpovede na túto základnú otázku. Pápež Ján XXIII. na ňu odpovedá svojráznym spôsobom. Hovorí o sebe to, čo môžu o sebe povedať všetci: *Smiem byť šťastný, lebo som stvorený pre šťastie.*

Hovorí sa: je na to „ako stvorený“. Na nejakú úlohu, oblasť života, pre nejaký vzťah. Nieko je na niečo mimoriadne nadaný, schopný, povolany. S týmito talentami sa narodil, ako darom Božím.

Nám ľuďom je dané od Boha to, čím sme pre neho od prirodzenosti: jeho stvorenia, jeho synovia a dcéry. Od začiatku nás tak stvoril. Keď to my vidíme inak, je to náš problém, dôsledok dedičného hriechu, slepota zaslepenosti. Naše oči oslepli, nevidia Boha, naše uši sú hluché k jeho slovu, naše srdcia nemajú cit pre tlkot jeho srdca. Strácame zo zreteľa Boží cieľ a ženieme sa za ľudskými cieľmi. Strácame z uší Božie volanie a počúvame zvuky spoločnosti. Namýšľame si, čím sme a čo chceme. Prehliadame však pravý obraz, podľa ktorého sme stvorení.

Ježiša, brata každého človeka, obraz Otca. On musí vždy preniknúť našu zaslepenosť, aby sme ho videli takého, aký je, a aby sme videli, kto sme my v Božích očiach. Jeho hlas musí vždy znovu preraziť cez naše zapchané uši, aby sme počuli, k čomu sme povolani. On musí vždy znovu odvaliť kamene z našich srdiec, aby nám preniklo do srdca poznanie, pre čo nás Boh stvoril.

Veľká noc je sviatkom Jeho i nášho vzkriesenia. Je to najväčší sviatok v cirkevnom roku, a teda sviatok, v ktorom slávime svoje najhlbšie šťastie. V tento deň môže každý človek nanovo obdarovaný radosťou povedať: „Dnes budem šťastný v istote, že som stvorený pre šťastie...“ Pre šťastie v dvoch svetoch.

V druhom Ježišovom vzkriesení i v jeho smrti môžem mať istotu, že aj ja po svojej smrti uzriem Božiu slávu.

Na tomto svete Ježišovo vzkriesenie ale nezačína pre mňa až po mojej smrti, ale už teraz, tu a dnes. Každý deň môžem povstať zo smrteľného do živého, vystúpiť z tieňa do svetla, byť vykúpený z hriechu pre nový začiatok.

Právom hovorievame: Každú nedeľu slávime Veľkú noc. A môžeme dodať: Každý deň prežívame ako veľkonočný deň. Pápež Ján to prežíval vo veľkonočnej istote viery: „Dnes budem šťastný v istote, že som stvorený pre šťastie.“

Johannes Haas „Dekalóg pokoja“

Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohto sveta k Otcovi.

Jn 13.1

Pane,
ďakujem ti za čas byť v tichu s tebou, za čas v pokoji sa nechať prenikať pravdou a posolstvom tvojho slova.

Dnes ku mne znejú slová: „Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohto sveta k Otcovi.“

Čo vo mne vyvolávajú, Pane?

Čo mi chceš nimi dnes povedať?

Čomu naučiť?

A k čomu povzbudiť?

Ty si vedel: táto jednoduchá veta hovorí tak veľa.

Tebe, Pane, netreba nič vysvetľovať, nič ti pripomínať, ty vieš, poznáš, rozumieš, ty vieš o sebe, o druhých i o mne všetko.

Tvoje poznanie človekovi neubližuje, nenaháňa strach.

Tvoje poznanie v človeku prebúda dôveru, dáva istotu, oslobodzuje, posilňuje, formuje, pretože tvoje poznanie je láskou, ktorou miluješ svojich až do krajnosti.

Ja sám, Pane, sa často bojím, bojím sa toho, čo viem, bojím sa i toho, čo viem o sebe i o druhých, bojím sa, keď viem, čo všetko neviem, bojím sa, keď viem, čo ma čaká, bojím sa, keď viem, ako to v skutočnosti je, bojím sa, keď viem, čo všetko sa odo mňa čaká.

Ba bojím sa neraz vedieť, vedieť, že človek nenávidí človeka, vedieť, že človek zrádza človeka, vedieť, že človek zabíja človeka, vedieť, že človek závidí človeku, vedieť, že človek zabíja a zrádza človeka i svojho Boha.

Možno je to, Pane, tým, že moje poznanie nie je láskou, že nepoznám lásku a nevediem k láske, neprebúdzam lásku.

Vedieť, čokoľvek vedieť, toľko toho vedieť, o kom koľvek vedieť, ba i o tebe vedieť, sa však bez lásky stáva záťažou, strachom, nezmyslom, pokušením, nervozitou, nepokojom.

Pane, ty mi hovoríš: „Hovorila o mne, že som vševediaci, boja sa toho, že všetko viem a všetko poznám, vyhadzujú mi to na oči a moje všepoznanie berú ako zámienku, aby ma obvinili, a nie, aby mi dôverovali, a už vôbec nie preto, aby ma milovali, aby sa odo mňa učili, aby sa so mnou a zo mňa tešili, aby na mne budovali svoj život.“

Ježišu,

ty poznáš svojich a tvoji poznajú teba, ty ich voláš a oni idú k tebe.

Aj ja prichádzam k tebe.

Chcem vedieť, Pane, a nielen byť informovaný,

chcem vedieť, že ty všetko vieš,

chcem vedieť, čím viac a čím lepšie,

chcem vedieť tak, aby som podľa toho aj konal,

chcem vedieť tým, že budem milovať,

chcem vedieť, aby som miloval,

chcem vedieť a svojim poznaním prebúdať

dôveru,

pokoj,

istotu,

radosť,
lásku.

Chcem toho veľa vedieť, Pane, ale iba preto, aby som spoznával, že ma miluješ, a iba preto, aby som miloval tvojou láskou.

Daj, Pane, aby som skutočne vedel, aby som skutočne žil, aby som skutočne miloval.

Večný život je totiž v tom, aby sme ťa poznali, aby sme ťa milovali...

Jozef Šuppa SJ, „V dnešný večer Pane.. – meditácie

NÁJDI SI ČAS 75-ročný človek v priemere: 23 rokov spí (31 %) • 19 rokov pracuje (25 %)• 9 rokov sleduje televíziu alebo sa venuje inej zábave (12 %) • 7,5 roka sa oblieka a stará o svoj zovňajšok (10 %)• 6 rokov venuje jedeniu (8 %) • 6 rokov cestuje (8 %)• 0,5 roka venuje modlitbe a bohoslužbe (0,7 %)...

Nájdi si čas pracovať - to je cena úspechu * Nájdi si čas premýšľať - to je zdroj sily * Nájdi si čas hrať sa - to je tajomstvo mladosti * Nájdi si čas čítať - to je základ poznania * Nájdi si čas na bohoslužbu - to je cesta k dôstojnosti * Nájdi si čas pomáhať a tešiť sa s priateľmi - to je zdroj šťastia * Nájdi si čas milovať - to je zmysel života * Nájdi si čas snívať - to pozdvihne tvoju dušu k hviezdám * Nájdi si čas smiať sa - to je najkrajšia hudba pre tvoje srdce * Nájdi si čas modliť sa - to je cesta ku Kristovi * Nikdy nebudeš mať čas na všetko *

Ak chceš mať na niečo čas, musíš si ho urobiť.

— Charles Burton

Lectio divina

Priťahovaní k Ježišovi

Jn 12,20-33

²⁰Niektorí z tých, čo prišli na sviatky vykonať poklonu Bohu, boli Gréci. ²¹Pristúpili k Filipovi, ktorý bol z galilejskej Betsaidy, a prosili ho: Pane, chceme vidieť Ježiša! ²²Filip šiel a povedal to Ondrejovi. Ondrej a Filip to šli povedať Ježišovi. ²³Ježiš im povedal: Prišla hodina, aby bol oslávený Syn človeka. ²⁴Amen, amen, hovorím vám: Ak pšeničné zrno, ktoré padne do zeme, neodumrie, zostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. ²⁵Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život na tomto svete nenávidí, zachová si ho pre večný život. ²⁶Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje, a kde som ja, tam bude aj môj služobník. Ak mi niekto slúži, toho Otec počú. ²⁷Teraz je moja duša vzrušená. Čo mám povedať: Otče, zachráň ma pred touto hodinou? Ale veď práve pre túto hodinu som prišiel. ²⁸Otče, osláv svoje meno! Tu zaznel z neba hlas: Už som oslávil a ešte oslávim. ²⁹A zástup, ktorý tam stál a počul to, hovoril: Zahrmelo. Iní vraveli: Prehovoril k nemu anjel. ³⁰Ježiš povedal: Nie kvôli mne zaznel tento hlas, ale kvôli vám. ³¹Teraz je súd nad týmto svetom, teraz bude knieža tohto sveta vyhodенé von. ³²A ja, keď budem vyzdvihnutý zo zeme, všetkých pritiahnem k sebe. ³³To povedal, aby naznačil, akou smrťou má zomrieť.

Ďalšie čítania: Jer31,31-34; Ž 51,3-4.12-13.14-15; Heb 5,7-9

1 ČÍTANIE:

Príbeh o Grékoch túžiacich po stretnutí s Ježišom nachádzame len v Jánovom evanjeliu. Ježiš vstúpil do Jeruzalema a sprevádzal ho veľký zástup ľudí, ktorí ho pri vstupe do mesta oslavovali. Medzi tými ľuďmi boli i Gréci, ktorí napriek tomu, že neboli Židmi, sa chceli stretnúť s Ježišom. Požiadali Filipa, jedného z apoštolov, aby im zariadil súkromné stretnutie. Toto stretnutie s cudzincami silno podnietilo Ježišovo milosrdenstvo. Opäť si pripomenul, že jeho poslanie bolo určené pre ľudí všetkých národov. Ježiš bol celebritou svojej doby. Ale vedel, že táto hodina zdanlivého triumfu sa čoskoro zmení na hodinu trpkého poníženia a neznesiteľnej bolesti. O niekoľko dní budú tí istí ľudia žiadať jeho ukrižovanie a dokonca ho opustia aj jeho najbližší priatelia. Môžeme si prečítať celý Jánov opis v 17.-19. kapitole. Ježiš hovoril učeníkom o svojom vnútornom súžení. Po jeho smrti si na to spomenuli. Keď Ježiš hovoril o svojej „hodine utrpenia“, Boh zasiahol z neba počuteľným hlasom (28. verš). Zdá sa, že niektorí ľudia počuli hlas, ale iní si mysleli, že to bol hrom. Ježiš však dosvedčil (30. verš), že tieto slová povedal ľuďom naozaj Boh.

2 MEDITÁCIA:

- Ako Ježiš v tomto čítaní hovoril o svojej smrti na kríži? Ježiš spomínal aj hlavný princíp, ktorým sa riadil počas svojho života. Aký bol tento princíp?
- Koho mal Ježiš na mysli, keď hovoril, že vládca tohto sveta je zvrhnutý (31. verš)?
- Ako slúžime Ježišovi a ako ho nasledujeme?

3 MODLITBA:

Ježiš sľúbil, že keď bude pozdvihnutý na kríž, pritiahne všetkých ľudí k sebe (32. verš). Zažili sme už, že nás Ježiš priťahoval bližšie k sebe? Niekedy nám takýto druh láskyplnej blízkosti môže naháňať strach. Prosme preto Ježiša, aby nám pomohol milovať ho a dôverovať mu tak, ako on miloval Otca a dôveroval mu. Použijeme slová dnešného žalmu, zvlášť 10. verš, každý deň tohto týždňa ako svoju modlitbu:

„Daj mi počuť slová radosti a potešenia, nech zajasajú kosti, čo si rozdrvil.“

4 KONTEMPLÁCIA:

Dnešné ďalšie čítania vrhajú svetlo na Ježišovo poslanie spasiť ľudstvo. Boh v Jer 31,31-34 hovoril o novej zmluve so židovským národom, skrze ktorého ho spoznajú všetky národy (34. verš). V 5. kapitole Listu Hebrejom čítame, že Ježiš bol ochotný pretrpieť poníženie kríža, pretože to bol Boží plán s ním. Ježiš prijal svoje utrpenie skôr, než sa začalo. Jeho podstatou bola nesmierna Božia láska ku krehkému ľudstvu, vrátane nás. Ako veľká Božia láska mení náš vzťah k nemu?

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku